

Luxembourg, 3. oktober 2012

PRESSEMELDING 13/2012

Dom i sak E-15/11 *Arcade Drilling AS mot staten v/Skatt vest*

EØS-RETTE ER I PRINSIPPET IKKE TIL HINDER FOR BESKATNING BASERT PÅ NASJONALE SKATTEMYNDIGHETERS VURDERING AV AT ET SELSKAP UNNDRAR SEG SKATT SOM FØLGE AV EN PLIKT TIL Å OPPLØSE OG LIKVIDERE ETTER NASJONAL SELSKAPSRETT.

IMIDLERTID ER UMIDDELBAR INNKREVING AV SKATTEN PÅ DET TIDSPUNKT SKATTEMYNDIGHETENE FORETAR SIN VURDERING, UTEN AT SELSKAPET GIS ANLEDNING TIL UTSATT BETALING AV SKATTEN, IKKE I SAMSVAR MED EØS-RETTE.

Arcade Drilling AS (“Arcade”) ble stiftet 26. oktober 1990 og registrert som et norsk aksjeselskap i Norge. I inntektsårene 2001 og 2002 var Arcade registrert som selskapsrettslig hjemmehørende i Norge. Selskapet hadde delvis norsk styre og norsk daglig leder. Fra 19. desember 2002 ble selskapets norske styremedlemmer erstattet av styremedlemmer bosatt i Storbritannia, hvor selskapet hadde virksomhet og operative ledelsesfunksjoner, og hvor selskapets styremøter var blitt holdt fra juni 2001. Britiske skattemyndigheter fattet vedtak om at Arcade var skattepliktig som hjemmehørende i Storbritannia fra og med 1. januar 2001. Dette vedtaket ble oversendt Stavanger likningskontor, som la det til grunn etter å ha innhentet noe mer informasjon fra selskapet.

Den 22. mars 2010 fattet Skatt vest vedtak om endring av ligningene for Arcade, med henvisning til at det ble ansett for å ha flyttet sitt hovedkontor ut av Norge og derfor hadde en selskapsrettslig plikt til å likvidere. Dette medførte likvidasjonsskatt basert på den generelle gjennomskjæringsregel i norsk skatterett, uavhengig av om selskapet faktisk var likvidert eller ikke. Endringsligningen ga selskapet en inntektsøkning på kr 70 923 400 for 2001 og på kr 2 372 777 524 for 2002.

Arcade tok ut stevning mot staten med krav om opphevelse av vedtaket. Oslo tingrett, som saken står for, besluttet å anmode EFTA-domstolen om en rådgivende uttalelse.

I dommen avsagt i dag startet EFTA-domstolen med å bekrefte at Arcade kan bygge på etableringsfriheten etter EØS-avtalen artikkel 34 i den forliggende sak, for å bestride lovligheten av vedtaket. Videre kom EFTA-domstolen til at etableringsfriheten etter EØS-avtalen artikkel 34 innebærer en rett for selskaper som er opprettet i samsvar med lovgivningen i en EØS-stat, og som har sitt vedtektsbestemte sete, sin hovedadministrasjon eller sitt hovedforetak innenfor EØS-området, til å fortsette sin virksomhet i en annen EØS-stat gjennom en filial etablert der.

Den endelige fastsettelse av skattebeløpet når skattemyndighetene anser et selskap for å ha tapt sin status som en selvstendig juridisk person etter nasjonal rett

EFTA-domstolen kom til at en endelig fastsettelse av det skattebeløp som skal betales av et selskap som flytter sitt hovedkontor ut av Norge, på grunnlag av skattemyndighetenes vurdering om at det har unndratt seg den beskatning som følger av en plikt etter nasjonal selskapsrett til å avvikle og likvidere selskapet, utgjør en restriksjon etter EØS-avtalen artikkelene 31 og 34 dersom selskaper som anses å ha misligholdt en slik plikt, men som ikke har flyttet, ikke ilegges likvidasjonsbeskatning.

Imidlertid uttalte EFTA-domstolen at å tillate selskaper å flytte sitt hovedkontor til en annen EØS-stat i strid med nasjonal selskapsrett uten at det skal få noen skattemessige konsekvenser, ville undergrave den balanserte fordeling av beskatningsmyndighet mellom EØS-statene. Ved å fastsette at det hjemmehørende selskap skal beskattes på grunn av en likvidasjonsplikt, og ved å anvende en nasjonal gjennomskjæringsregel i saken, settes staten i stand til å utøve sin beskatningsmyndighet overfor virksomhet som utføres på dens territorium, og hindre en praksis der selskaper søker å unndra seg skatteplikt som er en umiddelbar konsekvens av at vilkårene i nasjonal selskapslovgivning ikke er oppfylt.

Når det gjelder behovet for å opprettholde en balansert fordeling av beskatningsmyndighet EØS-statene imellom og hindre omgåelse av skattereglene, kom EFTA-domstolen til at et nasjonalt tiltak som det tiltak saken gjelder, i lys av disse betraktninger må sies å ha legitime mål som er i samsvar med EØS-avtalen og er begrunnet i tvingende allmenne hensyn, og det må sies å være egnet til å sikre at disse mål nås.

EFTA-domstolen konkluderte dermed med at den endelige fastsettelse av skattebeløpet kan stå i forhold til det sett av mål som forfølges, nemlig å opprettholde en balansert fordeling av beskatningsmyndighet og å hindre omgåelse av skattereglene. Denne konklusjon er betinget av den anmodende domstols kontroll når det gjelder vilkåret om at endringsligningen er begrenset til konsekvensene av en likvidasjonsplikt, som gjelder tolkning og anvendelse av norsk lov

Umiddelbar innkreving av skatt når nasjonale skattemyndigheter anser at et selskap har tapt sin status som en selvstendig juridisk person

EFTA-domstolen fant at det må skilles mellom fastsettelse av skattebeløp for et selskap som nasjonale skattemyndigheter anser har tapt sin status som juridisk person, og spørsmålet om innkreving.

EFTA-domstolen minnet om at umiddelbar betaling av skatt på urealiserte eiendeler og andre skatteposisjoner kan innebære en betydelig ulempe for selskapets kontantstrøm, og i noen tilfeller til og med tvinge selskapet til å likvidere. Dette problem kan unngås hvis inndrivelsen av skattekravet utsettes til det tidspunkt da eiendeler og andre skatteposisjoner som myndighetene i EØS-staten har fastsatt et skattebeløp for i forbindelse med flyttingen av selskapets hovedkontor til en annen EØS-stat, faktisk realiseres. I denne sammenheng kan de nasjonale myndigheter treffe visse tiltak for å sikre betaling av skattebeløpet, såfremt det er en virkelig og dokumentert risiko for at skatten ikke kan inndrives. Denne risiko avhenger særlig av arten og omfanget av selskapets skatteposisjoner og de informasjonskilder som er tilgjengelige for de nasjonale

myndigheter med hensyn til disse skatteposisjoner, blant annet gjennom samarbeid med og utveksling av informasjon med myndighetene i andre EØS-stater.

Dommen er tilgjengelig i fulltekst på Internett, se <http://www.eftacourt.int>.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.